

BERÁN JÁNOS (1952–1979)

Az év utolsó napjaiban, a Magas-Tátra egyik legnehezebb sziklamászó teljesítménye, a Weber északi fala szuperdirekt útjának téli megmászásából visszatérőben balesetet szenvedett, és mászótársával, Kókai Balázzsal együtt életét veszttette Berán János, a legkiválóbb fiatal magyar hegymászók egyike.

Berán Jancsi sziklamászó volt szívvél-lélelkel, éppen ezért szerette meg a barlangok föld alatti sziklavilágát is. Talán a Pilisben, a Papp Ferenc-barlangban kezdte, de 1969 novemberében már részt vett a sikeres vecsem-bükki kutatómunkában

is. Tagja volt az 1970. május eleji vecsem-bükki zombolykutató expedíciónak, amikor ez a zomboly az újonnan feltárt szakaszaival Magyarország – és akkor a Kárpát-medence – legmélyebb barlangjává lépett elő. Így Berán Jancsi is részese lett a Vass Imre oklevéllel kifejezett elismerésnek, amellyel a Magyar Karszt- és Barlangkutató Társulat 1972. évi közgyűlése a vecsem-bükki expedíció kollektíváját kitüntette.

Minden kitüntetésnél többet ért azonban az a szeretet és megbecsülés, amely ezt a vidám, őszinte, nyíltszívű fiút körülvette, nemcsak saját szakosztályában, a Vörös Meteor hegymászói és barlangkutatói között, hanem országszerte, sőt határainkon túl is, ahol sokan ismerték és becsülték, egyrészt hegymászó eredményei révén, másrészt mint az 1973. óta rendszeresen megrendezett Aggtelek Kupa nemzetközi hegymászó versenyek egyik szervezőjét.

Berán Jancsi távozása fájó veszteség a magyar barlangkutatók számára, de mindig segítőkész baráti emléket szeretettel fogjuk megőrizni.

Dr. Dénes György

* * *

Lapunk nyomdába adása után érkezett a megrázó hír, hogy *Berán Jánosné Horváth Annát* 1980. március 8-án a Fogarasi-havasokban egy lavina elsodorta, és tíz héttel férje tragikus balesete után ő is hegymászó halált halt. Közös úton jártak az életben és az elmúlásban is. Így még emléküik is szorosan összefonódva vésődik be mindnyájunk szívébe, akik ismertük és szerettük Őket.

Dr. Dénes György

Papp Ferenc utolsó üzenete

Tíz esztendeje, 1969. január 9-én hunyt el Papp Ferenc műegyetemi professzor, a főlzabradulás utáni magyar barlangkutatók egyik legkimagaslóbb szervezője és vezetője. 1968 júniusában tudta meg, hogy néhány hónap múlva nyugdíjba kell vonulnia. Keserűen vette tudomásul, mert nagyon szerette munkáját. Nehéz szívvel vett búcsút a tanszéktől, amelyhez egy élet munkája fűzte és a kutatóhelyektől, amelyek az ő keze nyomán alakultak ki.

Utolsó hivatalos munkanapját, 1968. június 30-át legkedvesebb „gyermekénél”, az általa létrehozott Jósmafői Kutatóállomáson töltötte. Még aznap délután átjött hozzám Bódvaszilásra, az alsó-hegyi kutatóterületre. Este a bódvaszilasi faluszélen álló kis kutatóházban, ahol megszálltunk, beszámoltam neki kutatómunkámról, vízfestési eredményeimről, aztán hosszan elbeszélgettünk a soronlevő feladatokról, a kutatás még nyitott kérdéseiről. Késő éjszaka pihentünk le.

Papp Ferenc korán kelő ember volt. Mire én felbredtem, ő már az asztal mellett ült, és elmélyülten tanulmányozta terepnaplóm, amelyben megfigyeléseimet, észleléseim adatait rögzítettem

írásban, rajzban, táblázatokban és következtetéseimet, gondolataimat is oda jegyeztem be.

Reggeli után nekivágtunk a hegyoldalnak, és felkapaszkodtunk a karsztos fennsík töbrei közé. Július 1-e, Papp Ferenc számára már „szolgálaton kívüli” nap volt, a nyugdíj előtt járó több hónapos szabadságának első napja. Ezen a napon együtt jártuk be az Alsó-hegyet. Megmutattam neki a jellegzetes közethatárokat, víznyelőket, barlangokat, zombolyokat és a terület földtani, karsztomorfológiai és karszthidrológiai szempontból figyelemreméltó jelenségeit.

Délután megpihentünk a Szabó-pallagi vadászháznál, és a Meteor-barlang száját útbajtva sötétedéskor értünk vissza Bódvaszilásra. A kutatóháznál csak pár percre álltunk meg, és siettünk a vasútállomásra, hogy ő még az esti vonattal hazautazzon Budapestre.

Ez volt az utolsó terepbejárása. Néhány héttel utóbb ágynak esett, és többé nem állt talpra.

Tíz évvel ezelőtt, 1969. január 9-én örökre eltávozott közülünk ez a melegszívű, önzetlen, mindenkor mindenkin segíteni kész, nagyszerű ember.